

Ενενήντα εννέα χρόνια μετά την πρεμιέρα της, η δημιουργία του Igor Stravinsky, θεωρείται πια ένα από τα πιο σημαντικά μουσικά έργα του 20ου αιώ να. Ερευνούμε το μήνυμά της ένα ανοιξιάτικο πρωινό, τη συνδρομή τριών τετράτροχων.

Τέλος Απριλίου στις δυτικές κλυτίες της Πάρνηθας, στη χαμηλή διάβασή της, και η φύση οργιάζει. Κάτω από τα κωνοφόρα, πλούσια χλόη, διάστικτες πινελιές με το έντονο μωβ από τα δένδρα του Ιούδα και εκτυφλωτικό φως. Ησυχία, και ένας απαλός άνεμος θρόιζε ανάμεσα στις βελόνες των πεύκων.

Σε αυτό το ειδυλλιακό σκηνικό,

στο δρόμο προς την Μονή Κλειστών, έχουμε παρκάρει τα τρία ξεχωριστά οχήματα. Ήταν το Mini Cooper S roadster, το Renault Clio RS και Opel Corsa OPC N.e. Τα κοιτούσα και προσπαθούσα συμπιέζοντας το παρελθόν να θυμηθώ την προέλευση, τις ρίζες τους.

Μόνο το

Mini

έχει διατηρήσει το όνομα, κάποια κοινή φιλοσοφία από το παρελθόν. Καθώς επίσης και μια σχεδόν συνεχή παρουσία σε επίπεδο παραγωγής από το 1959 ως τις μέρες μας. Όπως βέβαια τα όλα τα θέματα υπόκεινται στον ανελέητο Ηρακλείτιο κανόνα “πάντα ρεΐ”, έτσι και αυτό, έχει μοιραία υποστεί τις συνέπειες της καλπάζουσας τεχνολογίας. Είναι μεγαλύτερο, βαρύτερο, ισχυρότερο, ευκολότερο και στην περίπτωση μας, χαρακτηρίζεται και ως roadster

. Όπως και να είναι όμως, αυτό που έχουμε μπροστά μας σήμερα δεν έχει πολλά κοινά σημεία με εκείνο που θαυμάζαμε πριν από 45 χρόνια όταν το κλασικό

Mini

είχε φτάσει στα καλύτερά του. Διατηρεί όμως

τη μηχανική του διάταξη (κινητήρας κίνηση μπροστά) και το χαρακτηριστικό

Cooper

S

, ακόμα και τώρα που ο J

ohn

Cooper

δεν βρίσκεται ανάμεσά μας. Επίσης μέσω της

Prodrive

επιχειρεί έστω και με εμπόδια να ξαναβρεθεί ως πρωταγωνιστής στο χώρο που φέρει την επωνομασία

WRC

.

Αντίθετα το Clio ήρθε στον κόσμο κάπως ορφανό. Τυπικά τουλάχιστον. Διότι κατ' ουσίαν εκείνες οι όμορφες, βαμμένες στα μπλε καρότσες των R 8/10 με τις δυο

λευκές γραμμές να διατρέχουν κατά το διαμήκη άξονα το αμάξωμα και την υπογραφή του

Am

é

d

é

e

Gordini

μπορούν να θεωρηθούν οι αγωνιστικοί πρόγονοι των

Clio

. Ασφαλώς και από το “όλα πίσω”, μετακομίσαμε στο “όλα εμπρός” και από μια, υπό συνθήκες πετυχημένη αγωνιστική συνταγή, φτάσαμε σε μια πρόταση που επί σειρά ετών βαπτίζεται ως ο “άναξ της κατηγορίας”.

Τέλος το Corsa, έχει πιο σύντομη ιστορία. Μετρά “μόλις” 30 χρόνια, στην παραγωγή, καθώς

Ξεκίνησε την πορεία του στο χώρο, χωρίς προκάτοχο. Μολοντούτο μετράει δεκάδες εκδόσεις και πιστώνεται με αρκετές αγωνιστικές περγαμηνές.

Ένα κοινό χαρακτηριστικό όλων;

Ότι είναι αυτοκίνητα που μπορούν να σου προσφέρουν χαρά. Με διαφορετικό τρόπο αλλά μπορούν. Ξεκινώντας από το αρχαιότερο, το Cooper, θαρρούμε πως είναι καλοδεχούμενο το μηχανικό της οροφής. Φτάνει πια με ηλεκτροϋδραυλικά συστήματα που ορίζουν το αυτοκινητικό σύμπαν. Παραμένει ένα καλό πλαίσιο, ακόμα και “ανοικτό”, ένα όχημα μικρών διαστάσεων που στρίβει τόσο καλά. Κοντές, σφικτές, σκληρές οι διαδρομές της ανάρτησης δεν ταιριάζουν πολύ στα Ελληνικά δεδομένα, των πολλών τραυματισμένων δρόμων αλλά είναι αναπόσπαστο κομμάτι της σχεδόν άριστης συμπεριφοράς. Το εξάρι κιβώτιο δίνει ευχάριστη δουλειά στο δεξι βραχίονα, οι 184 ίπποι κρίνονται ικανοποιητικοί και το μοτέρ ακούγεται ευχάριστα. Σε ότι αφορά την εμφάνιση γίνεται σαφές πως, είναι πολύ δύσκολο σε τέτοιες διαστάσεις να κατασκευάσεις ένα καλό, όμορφο όχημα και να του δώσεις αρκετά εκβιαστικά τον χαρακτηρισμό
oadster

r

Με το Clio, θυμόμαστε πως οδηγούσαμε κάποτε. Τότε που οι κινητήρες ήταν ατμοσφαιρικοί. Πρέπει να σκαρφαλώσεις ψηλά το μοτέρ, για να δώσει την δύναμή του, να μένεις ψηλά ώστε να αξιοποιήσεις το εξάρι κιβώτιο και θα το κάνεις διότι έχεις ένα πλαίσιο υποδειγματικό, ένα άριστο τιμόνι. Πιο μαλακό αλλά το ίδιο ακριβές με το Cooper S

, κερδίζει πολύ κόσμο στα κλειστά κομμάτια και είναι σαφώς πιο ελκυστικό στην όψη από τα άλλα δύο. Πιο κόμπακτ, με τα βράγχεια στα εμπρός φτερά τις διπλές απολήξεις στην ουρά, είναι πανέμορφο.

Άφησα το OPC τελευταίο για δυο λόγους. Λόγω χρώματος καθώς με αυτό το έντονο πράσινο ταυτιζόταν απόλυτα στην ανοιξιάτικη γιορτή και λόγω χαρακτήρα. Δεν είναι μόνο οι 210 ίπποι, το σφικτό πλαίσιο, η άριστη θέση οδήγησης με τα καθίσματα τύπου μπάκετ. Είναι και το “πραγματικό” μηχανικό, πολύδισκο διαφορικό περιορισμένης ολίσθησης, που αναδεικνύει την μπροστινή κίνηση στα καλύτερά της, που σου δίνει μια αίσθηση, σαν να οδηγείς τετρακίνητο. Αν είχε έναν πιο ακριβή, επιλογή ταχυτήτων θα άγγιζε το τέλειο.

Καταφέρνοντας

έστω και λίγο να λησμονήσουμε το βαρύ και απαισιόδοξο καθημερινό σκηνικό, αφήσαμε την άνοιξη να κυριαρχήσει και το κατάφερε, ακόμα και κόντρα και σε αυτά τα εξαιρετα τετράτροχα.

Στον 21ο αιώνα δεν απαιτείται πια παγανιστική τελετή και ανθρωποθυσία για να εξευμενιστούν οι θεοί όπως τόσο επαναστατικά και γλαφυρά περιέγραψε ο Igor Stravinsky στην δική του ιεροτελεστία της άνοιξης.

Χρειάζεται όμως λίγη καθαρή αισιοδοξία. Είχαμε την τύχη να πάρουμε μια δόση της, εκεί στις δυτικές κλυτίες της Πάρνηθας, βουτηγμένοι στα χρώματα και τις μυρωδιές. Δόση μικρή αλλά ισχυρή.